

UPRAVNI SUD U RIJECI

2674

PRESUDA

Upravni sud u Rijeci, po sutkinji Danici Vučinić dipl. iur., uz sudjelovanje zapisničarke Sanje Misirača, u upravnom sporu tužitelja Gorana Brankovića iz Dramlja, Vukovarska 78, kojeg zastupa opunomoćenik Hrvoje Demo, odvjetnik u Krku, Slavka Nikolića 27, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupaju službene osobe Igor Prokurica i Marina Ljubić Karanović, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Hrvatskog Telekom d.d., Zagreb, R. Frangeša Mihanovića 9, radi rješavanja spora između korisnika i operatora, 18. rujna 2017.,

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev radi poništenja odluke Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/16-01/379, urbroj: 376-05/BI-16-22 (IM) od 18. srpnja 2016., te radi vraćanja predmeta tuženiku na ponovni postupak.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova ovoga spora.

Obrazloženje

Odlukom Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti klasa: UP/I-344-08/16-01/379, urbroj: 376-05/BI-16-22(IM) od 18. srpnja 2016., odbijen je zahtjev za rješavanje spora korisnika Gorana Brankovića, vlasnika obrta »Bodulija seosko domaćinstvo« iz Garce s operatorom javnih komunikacijskih usluga Hrvatskim Telekomom d. d. iz Zagreba, kao neosnovan.

Tužitelj je ovom Sudu pravodobno podnio tužbu kojom osporava zakonitost rješenja tuženika, te u binome navodi da je tužitelj 10. studenoga 2014. predao i od strane Hrvatskog Telekom, da je prihvaćen zahtjev za fiksnim uslugama i da je nastao ugovorni odnos koji je i danas na snazi, da je nakon proteka više od mjesec dana od sklapanja predmetnog ugovora uložio prigovor u kojem je zatraženo što skorije ostvarenje priključka i u odgovoru na prigovor, da nije naznačeno vrijeme odobrenja predmetnog priključka već da je naznačeno da je za realizaciju zahtjeva potrebno proširenje mreže i nakon zaprimanja odgovora na prigovor, da je tužitelj podneskom od 16. veljače 2015. zatražio informaciju o telefonskim brojevima pod kojima će biti dodijeljena telefonska linija kao bi mogao tiskati neophodnu poslovnu dokumentaciju obrta, na koji podnesak zainteresirana osoba nije odgovorila, pa je 24. ožujka 2015. uloženo prigovor zainteresiranoj osobi u kojem je zatraženo ostvarenje ugovorenog priključka u roku od 15 dana, uz dodjelu telefonskih brojeva, na koji prigovor je zainteresirana osoba odgovorila 26. ožujka 2015. na način da se pozvala na odgovor od 16. siječnja 2015., uz naznaku da dok se ne napravi proširenje mreže, odnosno nadogradnja, da zahtjev nije moguće realizirati iz čega da je vidljivo da stav tuženika da je »zahtjev za uslugama HT-a, HT u konačnici odbio jer na određenoj lokaciji gdje korisnik traži usluge uključene u poslovni MAX3 plus paket, HT nema tehničkih mogućnosti«, nije u skladu s činjenicama, te se poziva na članak 3. Općih uvjeta poslovanja HT-a d. d. Stoga tužitelj i dalje tvrdi da je 10. studenoga 2014. predao i da je od strane zainteresirane osobe prihvaćen zahtjev za fiksnim uslugama HT-a, odnosno da je nastao ugovorni odnos koji je danas na snazi, pa time pobija stav tužitelja da je zahtjev odbije i ukoliko se napravi uvid u odgovor zainteresirane osobe od 26. siječnja 2015., da je vidljivo da je zahtjev tužitelja uvršten na listu čekanja što je također u suprotnosti sa stavom tuženika da je zahtjev u konačnici odbijen, kao i stav tuženika da je zainteresirana osoba raskinula pretplatnički ugovor, da ne odgovara utvrđenim činjenicama. Tužitelj također osporava stav zainteresirane osobe, koji je prihvatio i tuženik da nema tehničkih mogućnosti za aktivaciju traženih univerzalnih usluga preko fiksne mreže na spornoj adresi korisnika, te ističe kako tužitelj nije mogao sudjelovati u utvrđivanju postojanja tehničkih mogućnosti na predmetnoj lokaciji provedenom od strane zainteresirane osobe i kako tuženik, niti nakon pisanog traženja dostave preslike dodatnog očitovanja zainteresirane osobe o tehničkim mogućnostima, nije dostavio tužitelju, na što ima pravo, te navodi da adresa na kojoj traži aktivaciju fiksnih usluga se nalazi između naselja Garica i naselja Kampelje u kojima postoje aktivne usluge HT-a preko fiksne mreže, a sama lokacija da se nalazi 500 metara prije najudaljenije točke u naselju Kampelje i napominje kako je na predmetnu nekretninu

u vlasništvu tužitelja, u sklopu vodnog priključka, postavljena infrastruktura za postavljanje fiksne mreže, u vlasništvu javnog komunalnog trgovačkog društva Ponikve eko otok Krk d.o.o. i svima ponuđeno u zakup i da su time stvoreni tehnički preduvjeti za ostvarenje fiksne usluge HT-a. Nadalje navodi kako je tuženik zaključkom od 25. svibnja 2016. zatražio od tužitelja da se u roku od osam dana očituje odustaje li od zahtjeva za rješavanje spora s obzirom da je zainteresirana osoba omogućila pristup univerzalnim uslugama, da je 7. srpnja 2016. zainteresirana osoba ponovno dostavila novi zahtjev za fiksnim uslugama HT-a, te je zatražen potpis i pečat na isti u roku od osam dana uz napomenu da ukoliko na lokaciji nema tehničkih mogućnosti za aktivaciju univerzalnih usluga, da će zainteresirana osoba uz suglasnost tužitelja uspostaviti zamjensko tehničko rješenje za pristup univerzalnim uslugama. Na predmetni novi zahtjev tužitelja odgovara podneskom od 19. srpnja 2016. u kojem navodi kako već postoji potpisani usvojen zahtjev iz 2014., koji je još na snazi i da je nejasno zbog čega bi uz već postojeći, bilo potrebno potpisivati novi zahtjev i tužitelj inzistira i traži da se postupi po zahtjevu iz 2014., te navodi kako je vidljivo da tuženik nije objektivno i potpuno utvrdio činjenično stanje već da je prihvatio iskaz zainteresirane osobe o tehničkim mogućnostima za aktivaciju univerzalnih usluga putem fiksne mreže, a tuženik da je po službenoj dužnosti trebao utvrditi činjenično stanje po tom pitanju. Tužitelj ističe kako nadogradnja mreže iziskuje troškove koji su razumni i nisu nesrazmjerni troškovima drugih korisnika u naseljima Garica i Kampelje i da je očito da se radi kako o inatu, tako i o diskriminaciji tužitelja od strane zainteresirane osobe i obzirom da svi pretplatnici u naseljima Garica i Kampelje koriste univerzalne usluge HT-a putem fiksne mreže, da je inzistiranje da tužitelj koristi zamjensko tehničko rješenje za pristup univerzalnim uslugama predstavlja diskriminaciju i stoga predlaže da se poništi odluka tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako u cijelosti prigovara svim navodima iz tužbe, te napominje kako je hrvatski Telekom d.d., kao operator univerzalne usluge obvezan korisnicima, pa tako i tužitelju omogućiti isključivo univerzalnu uslugu sukladno članku 35. stavku 2. točke 1. Zakona o elektroničkim telekomunikacijama i uvidom u zahtjev od 10. studenoga 2014. da je razvidno da se isti odnosi na MAX3 Plus bundle uslugu, odnosno između ostalog ADSL uslugu, koja ne predstavlja univerzalnu uslugu jer se istom postižu veće brzine interneta od one koje su određene univerzalnom uslugom, a u vrijeme tužiteljeva zahtjeva iz 2014. da je univerzalna usluga pristup internetu obuhvaćala brzinu od 144,8 Kbit/s, dok je člankom 25. Pravilnika o univerzalnim uslugama propisano da od 1. siječnja 2015. univerzalna usluga koja se odnosi na brzinu prijenosa podataka iznosi 1Mbit/s i da je u konkretnom slučaju utvrđeno kako bi operator bio spreman poštivati svoje obveze osiguranja univerzalne usluge putem mobilne mreže, odnosno uspostavom zamjenskog tehničkog rješenja putem FGSM uređaja što je tužitelj odbio. Navodi kako je operator nakon prihvaćanja zahtjeva utvrdio okolnosti koje je detaljno opisao u svom očitovanju a koje su dovele do nemogućnosti aktivacije željene usluge i postupio sukladno Općim uvjetima poslovanja te odustao od prihvaćenog zahtjeva za uslugom i raskinuo pretplatnički odnos s tužiteljem prije aktivacije usluge i u vrijeme raskida pretplatničkog ugovora da nije bio propisan poseban oblik odustanka od zahtjeva, već da se sama neaktivacija usluge u propisanim rokovima smatra raskidom pretplatničkog ugovora, što da je potvrđeno i presudom naslovnog suda od 17. ožujka 2016. pod poslovnim brojem 2 UoI-1510/13-32 od i kad bi se tužitelj u konačnici ipak odlučio za korištenje univerzalne usluge da ima mogućnost potpisa novog zahtjeva u kojem će biti navedene usluge koje je operator u mogućnosti i obvezan pružati, obzirom da zahtjev kao dio pretplatničkog ugovora mora sadržavati ispravne i jasne podatke o usluzi. U odnosu na točke IV. i V. tužbe, tuženik se protivi dokaznim prijedlozima tužitelja, osobito saslušanju svjedoka, obzirom da njihov iskaz ne može imati utjecaj na ishod postupka jer činjenica da susjedi imaju ili nemaju uslugu koju tužitelj želi nije od utjecaja na ovlasti tuženika niti može promijeniti činjenicu da tuženik ne može naložiti Hrvatskom Telekomu d. d., pružanje usluga izvan okvira univerzalne usluge, niti je tužitelj ovlašten naložiti operatoru tehnologiju putem koje će osigurati univerzalnu uslugu, pa se stoga i očevid ukazuje irelevantnim i stoga predlaže da se odbije tužbeni zahtjev.

Tužitelj se podneskom od 4. studenoga 2016. očitovao na odgovor na tužbu tuženika, te još jednom ističe kako je još uvijek na snazi ugovorni odnos iz 2014. te navodi kako je stav tuženika da nije ovlašten narediti operateru ispunjenje navedene usluge, jer pružanje iste ovisi isključivo o poslovnoj odluci operatera, da je suprotan odredbi članka 35. stavak 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama, kao i odredbi članka 12. stavka 1. točke 11. istog Zakona. Nadalje ističe da zainteresirana osoba u svojoj ponudi kako 2014. tako ni danas nema takozvanu univerzalne usluge već razne vrste odnosno takozvane pakete fiksnih i mobilnih usluga i još jednom ističe kako je zainteresirana osoba putem svoje poslovne odluke pristao na pružanje univerzalne usluge putem fiksne mreže, te u nastavku ponavlja već iznijete navode u tužbi.

U ovom upravnom sporu 11. rujna 2017. održano je ročište za raspravu u prisutnosti opunomoćenika tužitelja i tužitelja osobno, te službenih osobe tuženika, a u odsutnosti uredno pozvane zainteresirane osobe, u skladu s odredbom članka 39. stavka 2. u svezi s člankom 37. stavkom 3. Zakona o upravnim sporovima (»Narodne novine«, broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17, u nastavku teksta: ZUS), te je strankama u skladu s člankom 6. ZUS-a dana mogućnost izjasniti se o zahtjevima i navodima drugih stranaka, te o svim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora

Opunomoćenik tužitelja je ustrajao kod svih navoda iz tužbe i kasnije dostavljenih podnesaka, kao i kod dokaznih prijedloga.